

desuden kastet næsten helt ud til hans Bolig. Men Aggerbølle fulgte rigtignok heller ikke Vejen. I store Buer svinglede han ud over Markerne, i Sne til op over sine store Knæstøvler, standsede hvert Øjeblik med en høj Veklage, bankede sig med den knyttede Haand paa Panden og udstødte Forbandelser mod sig selv og hele Verden. Aldrig — syntes han — havde Skæbnen været ham saa grum som netop i Dag! Aldrig — syntes han — havde han elsket sin Kone og sine Børn saa hjærteoprivende som just nu, da alle Sunde lukkede sig for ham! I Morgen vilde Bageren komme for tredje Gang med sin Regning. Allerede sidste Gang var han bleven truet med Foged og Stævning. Hvor skulde han nu finde en Udvej? Han ejede jo næppe nok en Strikke til at hænge sig i! . . . Han standsede igen i en stor Snedrive, knappede sin Frakke op, tog med sine valne Fingre ned i sin Vestelomme og fremtog herfra nogle Smaamynter, som han lagde ned i sin hule Haand. En Stund stod han og gennemtalte dem nøje. Saa drog han atter et højt, hylende Suk, knyttede Hænderne og svinglede videre.

Da han endelig naaede Hjemmet og havde fundet Laagen i det halvt nedtraadte Havestakit,